

Hà Nội ngày không anh

Những ngày không anh, Hà Nội thật sự buồn lắm.

Hà Nội, ngày 10 tháng 8 năm 2017

Ngày trời nắng nóng, nhiệt độ cao nhất trong ngày phổ biến từ 35-36 độ C. Thời gian có nhiệt độ trên 35 độ C từ 12-16 giờ. Trong chiều tối và đêm có lúc có mưa rào và dông nhiều nơi.

Hôm nay, lại một ngày tháng 8 bình thường, rất bình thường, chỉ có nỗi nhớ Huy là cứ nhàn lên trong lòng Nhiên, giống như cấp số nhân vậy. Chẳng biết Huy thế nào rồi, nghe nói Sài Gòn độ này nắng nóng lắm, Huy lại chẳng bao giờ chịu đội mũ nón cẩn thận, cứ giữ cái nết như ngày còn ở Hà Nội thì lúc về thành con khô mực mất thôi.

- Em đang làm gì thế? Đã ngủ chưa?

- Em không dám ngủ.

- Sao vậy? Em mệt à. nếu thấy trong người không khỏe thì đi khám bác sĩ ngay. Anh nói rồi mà, nếu em cứ ăn uống linh tinh như thế làm sao mà anh...

- Vì em đợi anh gọi thôi.

Nhiên cười rích lên. Biết ngay mà, mỗi lần gọi về anh sẽ đều cảm râm một đồng thứ chuyện như thế. Nghe nhiều thành ra chán ngấy lên được, Nhiên đánh ngất lời anh.

- Anh gọi muộn quá à? Tại anh vừa mới về đến phòng trọ. Hay là em đi ngủ đi thôi.

- Nhưng em còn chưa được nói gì mà.

- Thế thì cho em 2 phút, nói tất cả những gì muốn nói. Bắt đầu 120, 119, 118...

Thế là cô nói, nói đủ thứ chuyện. Nói cho anh biết cô rất nhớ anh, nói cho anh biết hôm nay cô mới nghĩ ra được một ý tưởng mới cho tập truyện của mình, nói cho anh biết cô mong ngày anh về đến nhường nào, nói cho anh biết,... Hôm nay, 2 phút của anh lại dài ra hơn hôm qua tới tận 30 giây, chắc tình yêu của hai người cũng đang nhiều lên gấp bội.

- Anh trịnh trọng thông báo với em một tin, tính đến thời điểm này, em còn phải yêu xa 27 ngày nữa.

- Nhiều quá anh nhỉ.

27 ngày đối với một người đang đợi lương thật sự rất dài, đối với một người đang đợi tình yêu cũng rất dài, đối với một người phải xa nhà cũng rất dài. Khoảng cách tình yêu, vẫn là không nên đếm bằng thời gian thì hơn.

Hà Nội, ngày 11 tháng 8 năm 2017.

Nhiều mây, có mưa, mưa rào và rải rác có dông. Gió nam đến đông nam cấp 2-3. Trong cơn dông có khả năng xảy ra gió giật mạnh.

- Anh đang làm gì thế? Đã về chưa?

- Anh đang trên đường về, hôm nay phải chạy đôn chạy đáo mấy tiếng liền, cũng mệt đấy, nhưng em vừa gọi đến anh chẳng còn thấy buồn ngủ gì nữa.

- Anh này lại khéo nịnh.

Cô nghe tiếng anh cười trong điện thoại, cái giọng điệu có vẻ mệt mỏi. Cô không biết nên nói gì tiếp sau, chỉ thấy nhớ và thương anh nhiều.

- Huy này, em thương anh lắm.

- Cô này lại khéo nịnh.

- Em nói thật đấy, em nhớ anh lắm. Bao giờ anh mới về với em?

- Tôi xin trình trọng thông báo với cô một tin, tính đến thời điểm này thì cô còn phải yêu xa tôi đến...

- 26 ngày nữa.

- Nhiên này, anh nhớ em lắm!

Lúc này thì cũng khóc được rồi. Bọn con gái kẻ cũng lạ. Lúc thì cố chịu đựng, cố kìm nén để không khóc bật ra, lúc vừa chạm tới đã lại rưng rức không thôi.

- 26 ngày nữa anh về, nhất định sẽ cưới em, Nhiên ạ.

Cô vừa khóc, lại vừa cười, trong lòng đủ thứ tâm trạng hỗn độn không tên. Cô lại nghĩ đến hình ảnh mình lúc mặc tấm áo cưới, nhìn hạnh phúc lắm, xinh đẹp lắm. Cái hình ảnh ấy cũng đã trở đi trở lại không ít lần trong những giấc mơ của cô. Có phải ai khi yêu cũng đều như thế không? Cô cứ nghĩ mình yêu Huy quá thành ra ngớ ngẩn ngẩn ngẩn, cả ngày cứ ngồi nhìn màn hình máy tính làm việc mà cười cười ngu ngơ. Càng ngày, Nhiên càng thấy mình giống như trái bóng lơ lửng do Huy mặc sức giật dây. Thật đấy !

- Hôm nay anh mệt như vậy, không cần cho em 2 phút đâu, dù sao hôm qua em cũng đã ăn lận được của anh 30 giây rồi, em chỉ cần 5 giây thôi. Em yêu anh, Huy ạ!

Chắc Huy đang mải tập trung lái xe, nên chẳng nói gì. Nhiên cứ cười mãi, tay vẫn cầm chiếc điện thoại áp sát tai. Vẫn chẳng thấy Huy lên tiếng, chỉ nghe tiếng còi xe và tiếng người nhón nháo vọng lại từ đầu dây bên kia. Nghe nói, Sài Gòn đường xe như mắc cửi, xao nhãng một giây, thương tật cả đời. Thế rồi cô vẫn cứ đợi, đợi mãi giống như 6 ngày nay đợi Huy về. Cuối cùng là nghe thấy vài tiếng "tút... tut" dài, rồi thôi. Nhiên tắt điện thoại, đóng cửa sổ rồi toan lên giường ngủ một giấc thật sâu. Nhưng nhớ Huy quá, lại chẳng ngủ được, cứ thấy trong người nôn nao, sốt ruột không yên.

Lúc này đã 11h28 đêm. Điện thoại réo rất đồ chuông. Chắc là Huy đã về đến chỗ trọ, lại cho tôi 2 phút để nói hết những gì muốn nói đây mà.

- Alo, Huy à?! Em biết ngay anh sẽ gọi lại mà, lại định cho em 2 phút nữa chứ gì. Nhưng em bảo này, hôm nay em...

- Xin lỗi, cô có phải người nhà của anh Nguyễn Cao Huy, làm việc tại công ty MSC không ạ? Cô mau đến gấp, chồng cô vừa gặp tai nạn, mới được đưa vào bệnh viện đa khoa Tp. Hồ Chí Minh. Nếu cô không nhanh, tôi e là...

Nhiên thẳng thốt. Cô chẳng còn nghĩ được gì ngoài vài lời cô gái kia vừa nói qua điện thoại của Huy.

Chồng cô vừa gặp tai nạn. Chồng cô vừa gặp tai nạn. Chồng cô vừa gặp tai nạn. Chồng cô vừa gặp tai nạn...

Không. Chắc người kia nhầm rồi. Đúng là Huy từng hứa 26 ngày nữa về sẽ gả cho cô, nhưng cũng chỉ là vừa nói trong 13 phút trước, lúc đó cũng chỉ có hai người, làm sao đã có người ngoài biết mà gọi và báo đó là chồng cô. Ừ đúng rồi. Chắc là nhầm thôi. Chắc lại mấy đồng nghiệp ở cơ quan đi cùng đoàn với Huy trên cô đây mà. Cô cứ tưởng nghĩ đến đây thì đã bình tĩnh, nhưng tay chân vẫn cứ run cầm cập, phải dựa vào chiếc bàn đặt đèn ngủ bên đầu giường mới đứng được. Lại có tiếng chuông điện thoại vang lên, nghe đến sờn gáy ốc.

- Nhiên. Anh sẽ bảo Chi đến đón em ngay bây giờ. Em phải thật bình tĩnh nhé. Rồi sẽ ổn thôi. Bọn anh ở trong này sẽ lo liệu cho Huy ổn thỏa, em vào là sẽ được nói chuyện với Huy ngay thôi.

Cường gọi điện cho Nhiên, nói vội vài lời rồi dập máy ngay. Cô cũng chẳng hiểu anh nói gì nữa. Cái gì mà phải thật bình tĩnh, cái gì mà sẽ ổn thôi, cái gì mà sẽ lo liệu cho Huy ổn thỏa? Thật sự cô chẳng hiểu gì, đầu óc cứ quay mòng mòng vậy. Tự dưng một đám người cứ gọi đến hỏi nhai những điều chẳng đâu vào đâu. Lúc này cô còn đang đợi Huy gọi lại kia. Đúng rồi, còn phải đợi Huy gọi về, còn phải xin lại anh 2 phút để kể anh nghe mấy cái người này. Nhưng, Nhiên chẳng làm được gì, người cứ ngẩn ra, rồi khuyu xuống, rồi khóc, mắt cứ trần trần nhìn xuống nền nhà màu xám gỗ. Ngồi bệt ở sàn một lúc thì Chi đến, ấn còi inh ỏi dưới cổng nhà. Nhiên cứ tưởng Huy về, mừng quá, chạy quỳnh lên, đến bậc cầu thang thứ hai thì vấp ngã sòng soài. Lại đứng lên, lại chạy ra, tra vội chiếc chìa khóa vào ổ.

- Huy đâu Chi? Cậu chở anh ấy về à. Thôi nào đừng giấu nữa, hai người lại định chơi trò bất ngờ như hồi còn đi học hả.

Tự nhiên Chi lại khóc, kéo Nhiên lại, lau nước mắt cho Nhiên.

- Nhiên. Cậu bình tĩnh đi. Cậu tỉnh lại đi. Huy đang trong bệnh viện. Anh Cường nói Huy đang nguy kịch lắm. Anh bảo, mấy người khách đi đường có kể lại, lúc Huy đang trên đường về phòng trọ thì có gã lái xe tải say rượu cứ lao ầm ầm vào cậu ấy. Lúc Huy định né sang bên thì thấy có em nhỏ chạy dưới đó, không dám ngoặt tay lái, nên vẫn bị gã đó đâm phải. Huy bất tỉnh tại chỗ, rồi người ở đó gọi xe cấp cứu và đưa cậu ấy vào bệnh viện đa khoa thành phố. Mau lên đi, nếu không cậu chẳng còn cơ hội gặp anh ấy lần cuối đâu.

Nhiên hoảng loạn, đẩy Chi ra, gào lên.

- Các người bị sao vậy? Người nên bình tĩnh là cậu và anh Cường đẩy Chi ă. Đừng nói gở miệng như thế chứ. Huy sắp về rồi. Anh bảo, 26 ngày nữa anh về, anh sẽ cưới tớ đây. Tớ vui lắm, nhìn này, tớ vốn rất bình tĩnh mà, vì sắp được về sống chung với Huy mà. Cậu thấy chưa...

Chi vẫn cứ khóc. Từ ngày còn học chung, Nhiên đã biết Chi là người mít ướt như vậy rồi. Chi kéo Nhiên vào trong xe, khóa vội lại cổng nhà cho cô rồi lao vun vút trong màn đêm thăm thẳm.

Lúc đến sân bay đã là 12h đêm. Ánh điện sáng quắc làm Nhiên chói mắt. Rồi cũng chẳng biết bằng cách nào mà hai người đã đến được sân bay Tân Sơn Nhất vào lúc 2h50. Có vài người nhìn Nhiên, nhìn cái bộ đồ ngủ thất thểu của cô trong bộ áo ngủ kẻ hồng, đôi dép đi trong nhà hình Dôremon màu xanh. Nhưng cô cũng chẳng thấy được gì ngoài màu của nước mắt. Chi kéo Nhiên chạy về phía anh Kiên đồng nghiệp của Huy, ba người đi thẳng tới bệnh viện đa khoa Tp. Hồ Chí Minh lúc chập choạng gần 3 giờ sáng.

Nhiên thấy anh Cường, anh chẳng giấu được nỗi trên khuôn mặt.

- Anh Cường, Huy sao rồi?

Chi kéo Nhiên lại gần, vội hỏi. Anh nhìn Nhiên, lo lắng.

- Bác sĩ vẫn chưa hoàn thành ca phẫu thuật, nhưng nghe y tá nói, Huy không ổn cho lắm, cần phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Nhiên đứng chẳng vững, Chi phải đỡ cô ngồi xuống hàng ghế chờ, anh em trong đoàn công tác cũng người sốt sắng, kẻ bồn chồn không yên.

Lúc 4h37 sáng, cánh cửa kính mở ra, Nhiên vội đứng lên, kéo vạt áo vị bác sĩ ngoài 40.

- Bác sĩ, anh ấy tỉnh lại rồi hả, anh ấy bảo bác sĩ ra gọi tôi phải không? Tôi biết ngay mà, anh ấy cứ như trẻ con vậy, chắc đang nhớ tôi lắm.

Bác sĩ nhìn Chi, nhìn Cường và nhìn những người khác lắc đầu thất vọng. Nhiên nắm tay Chi, chạy thẳng đến bên giường Huy. Cô thấy đúng là khuôn mặt của Huy thật. Anh vẫn đang ngủ, ngủ mãi, cô lay thế nào cũng chẳng chịu dậy.

- Huy này, anh xem em đến rồi này. Anh Cường với Chi cứ bảo em là anh gặp chuyện. Nhưng em biết ngay là không phải mà. Anh chỉ mệt quá nên ngủ vậy thôi. Em sẽ ngồi đợi cho đến lúc anh tỉnh, em sẽ nấu cho anh một bát cháo thật ngon, giống cái hồi anh bị ốm ở lớp ý. À, mà còn 26 ngày nữa cũng là sinh nhật của anh đấy. Chắc bận quá nên anh quên phải không? Anh hứa rồi nhé, 26 ngày nữa anh phải gả cho em đấy, rồi hôm đó anh cũng sẽ được đón một sinh nhật hạnh phúc nhất trong cuộc đời. Em cũng đã nghĩ sẽ phải tặng anh gì rồi, nên là anh cũng phải chuẩn bị một chút trước đi, em không muốn anh làm cho mất mặt vào cái ngày quan trọng nhất đâu đấy nhé.

- Huy này, đêm nay Hà Nội mưa to lắm, thế mà Chi cứ kéo em đến đây, làm em lo chết đi được. Nhưng sau bao nhiêu ngày, cũng gặp lại được anh rồi. Em mừng lắm.

- À nhé, ngày mai là truyện em viết được xuất bản rồi đấy. Anh thấy em giỏi chứ? Sau này lúc về già rồi, mắt kém tay run, không còn ấn bàn phím viết truyện được nữa, hai chúng mình sẽ đi bán truyện nhé, có ông già đẹp trai như anh đi cùng chắc là mình vẫn kiếm đủ tiền mà sống đấy anh ạ.

Nhiên cố vẽ một nụ cười méo mó trên gương mặt lắm lem nước mắt, đôi mắt đã sẫm đỏ ngầu lên, sưng húp. Nhiên đưa tay lau những vệt đỏ đỏ trên mặt Huy, tanh tanh. Hình như là máu. Nhiều máu quá. Nhiên định nắm lấy tay anh nhưng lật cả tấm vải trắng lên cũng không thấy cánh tay trái của anh đâu. Nhiên sợ quá, hét toáng lên. Mọi người đã chạy vào từ lúc nào, Chi quỳ bên cạnh, ôm lấy vai Nhiên.

- Nhiên! Cậu bình tĩnh lại đi, cậu phải...

- Đừng nói gì nữa, đừng nói gì nữa. Các người rút hết đi!

- Nhiên! Tỉnh lại đi! Em nhìn đi, Huy... Huy đã chết rồi. Cậu ấy bị chấn thương nặng, cánh tay trái phải cắt đi bỏ đi để không ảnh hưởng tới ca phẫu thuật, nhưng mà...

- Không! Các người điên rồi. Mau đi đi, rút đi...

Nhiên ôm lấy Huy, ôm lấy cái con người thấm đẫm máu đang nằm bất động kia. Nhiên hoảng hốt, cô cứ ôm ghì lấy gương mặt anh, gương mặt dính đầy màu máu đỏ thẫm, nhìn mãi cũng chỉ thấy hai hốc mắt nhắm nghiền.

- Huy. Tỉnh lại đi, mau dậy đi anh. Em đến đón anh về đây. Em nhớ anh lắm, không đợi được đến 26 ngày nữa được đâu. Hay là đợi trời sáng, mình cưới nhau luôn đi.

- Huy. Anh bảo anh nhớ em mà, anh thương em lắm mà, sao vẫn cứ nằm im như thế. Hay anh giận em chuyện gì. Anh nói đi, em hứa, em hứa sẽ thay đổi tất cả, anh đừng nằm đó nữa. Em yêu anh nhiều lắm, cũng thương và nhớ anh rất nhiều.

- HUYYYYYY !!!!

Hà Nội, ngày 5 tháng 9 năm 2017

Từ hôm nay (5/9), nhiệt độ tại Hà Nội sẽ giảm còn 33 độ, bắt đầu có mưa, dông lớn và gió giật mạnh.

Hôm nay là ngày thứ 26 cuối cùng Nhiên phải yêu xa. Cô ôm lấy tấm ảnh thờ của Huy, chẳng còn hơi để mà khóc.

Cuộc sống này thật vội vã, tuổi trẻ cũng thật ngắn ngủi, đúng không? Vì bạn thực sự không biết, thời gian sẽ đột nhiên mang đến chuyện gì. bạn cũng sẽ không biết, thời gian sẽ mang thứ gì đó đi mất. Dù sao, những gì có thể làm, chỉ là trân trọng mà thôi. Và còn có cả chào đón nữa. Chào đón tất cả những gì sắp tới.

Hà Nội, ngày 5 tháng 9 năm 2019

Trời âm u, nhiều mây, có mưa vừa và mưa rất to ở nhiều nơi, gió giật mạnh, mưa kéo dài tới chiều và đêm nay.

Lại một ngày thứ 26 cuối cùng Nhiên phải yêu xa. Cô gọi điện thoại cho Huy lúc 5h sáng, khi trời bắt đầu rải rác mưa.

- Hôm nay là ngày cuối cùng em phải yêu xa rồi đúng không anh? Mấy tiếng nữa thì anh về? Em sẽ bắt taxi tới Nội Bài đón anh. Em sẽ đi chợ và mua cá lóc về nấu trước nhé, anh thích ăn món này nhất mà. À, xong rồi chiều nay, anh dẫn em đi xem áo cưới nhé, cả nhẫn nữa. Chúng mình đều lớn lên từ cô nhi viện, nên không phức tạp lắm về chuyện gia đình hai bên anh nhỉ, may thật đấy. Hôm nay, em cũng vẫn rất nhớ và yêu anh, ít hơn ngày mai nhưng nhiều hơn ngày hôm qua, chồng ạ.

Nhiên bỏ điện thoại xuống, ngó thấy mưa đang gõ nhẹ vào cửa kính. Ba năm rồi, mỗi khi tới ngày 5 tháng 9, cô luôn nhận lại dòng số cũ đã in sâu trong đầu, ấn nút gọi. Cũng gần ấy năm, Huy chưa bao giờ nhắc máy sau buổi tối Hà Nội mưa đông, Sài Gòn se se mát lạnh ấy.

Nhiên cứ nghĩ rằng, mình đủ mạnh mẽ, đủ bản lĩnh để cắt chiếc điện thoại của hai người đi, nhưng sau bao nhiêu ngày Hà Nội hết nắng to, hết mưa lớn, hết se lạnh, cô cũng chẳng thể quên đi được Huy. Cái cảm giác khi mơ về gương mặt lấm máu, mơ về chàng trai mất đi một bên cánh tay trái, hay kể cả là mơ về cô gái mặc chiếc váy cưới màu trắng tinh khiết cũng đã dần trở thành những cơn ác mộng lớn trong cuộc đời cô gái nhỏ tên Nhiên.

Cho đến tận bây giờ, Nhiên vẫn chẳng quên được cuộc điện thoại tối hôm ấy.

" - Anh đang làm gì thế? Đã về chưa?

- Anh đang trên đường về, hôm nay phải chạy đôn chạy đáo mấy tiếng liền, cũng mệt đấy, nhưng em vừa gọi đến anh chẳng còn thấy buồn ngủ gì nữa.

- Anh này lại khéo nịnh.

- Huy này, em thương anh lắm.

- Cô này lại khéo nịnh.
- Em nói thật đấy, em nhớ anh lắm. Bao giờ anh mới về với em?
- Tôi xin trình trọng thông báo với cô một tin, tính đến thời điểm này thì cô còn phải yêu xa tôi đến...
- 26 ngày nữa.
- Nhiên này, anh nhớ em lắm!
- 26 ngày nữa anh về, nhất định sẽ cưới em, Nhiên ạ."

Nhất định anh sẽ cưới em, Nhiên ạ!

Huy! Anh đang ở đâu?, đag làm gì vậy? Ở giữa cái khoảng trời cao vời vời ấy, anh có nhìn thấy em, có nghe thấy tiếng em trong cuộc đời này không? Em đã đến Nội Bài mấy lần, nhưng đợi cả buổi vẫn chẳng thấy anh. Em cũng buồn lắm, nhưng cứ nghĩ anh đang đợi ở nhà lại vội vàng mừng ngay. Thất vọng rồi hy vọng, hy vọng để rồi lại thất vọng. Thất vọng cứ nối tiếp thất vọng. Những ngày không anh, Hà Nội thật sự buồn lắm.

Huy này, có phải anh đang mãi đi tìm cho em một chiếc nhẫn vừa tay nên vẫn chưa thể quay về đây đúng không? Hồi còn đi học anh hay chơi trò bắt ngờ lắm, em biết thừa. Hay là tại có cô gái Sài Gòn xinh xắn nào đó cứ muốn theo anh nên anh quên mất em rồi? Này, em sẽ giận đấy, nên là hãy về sớm đi, về trong những giấc mơ của em cũng được, anh nhé!

Hà Nội, chiều ngày 5 tháng 9 năm 2019

Huy dõi theo Nhiên trong từng ánh mắt, hơi thở anh vẫn còn ấm nóng cái tên của cô.

- Nhiên! Nếu có kiếp sau, nếu chúng mình có thể gặp lại, nếu chúng mình thật sự có cái duyên ấy, anh xin thề, nhất định sẽ cưới em!

Reply